

1821

Δρόμοι της φωτιάς

ΤΡΙΤΗ 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2021

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

- ▶ Ο Ζακυνθινός που έδωσε δύναμη σε έναν ολόκληρο λαό
- ▶ Ο ενθουσιασμός του Γεωργίου Α΄ για τον νέο εθνικό ύμνο

3/21

ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝΑΣ

- ▶ Οι τρεις επισκέψεις στην Πάτρα, το τέλος στο Μεσολόγγι
- ▶ Ο μάντης που είχε προβλέψει τον θάνατό του στα 37...

2/20

▶ ΠΛΑΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΑΓΑΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

- ☑ Από Γουντ έγινε Βουδ και τώρα Αγωνιστών 1821
- ☑ Το όνομα προφερόταν λάθος από τη Βαυαροκρατία

4/22

▶ ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΗΡΩΕΣ

- ☑ Ο Ιωάννης Μπουκαούρης που έγινε δήμαρχος χωρίς μισθό!

▶ Η ΕΞΩΘΕΝ ΒΟΗΘΕΙΑ...

- ☑ Η θυσία του κόμη Σανταρόζα στη μάχη στη νησίδα Σφακτηρία...

4/22

Επιμέλεια:
ΚΩΣΤΑΣ
ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
ΔΥΤΙΚΗΣ
ΕΛΛΑΔΑΣ

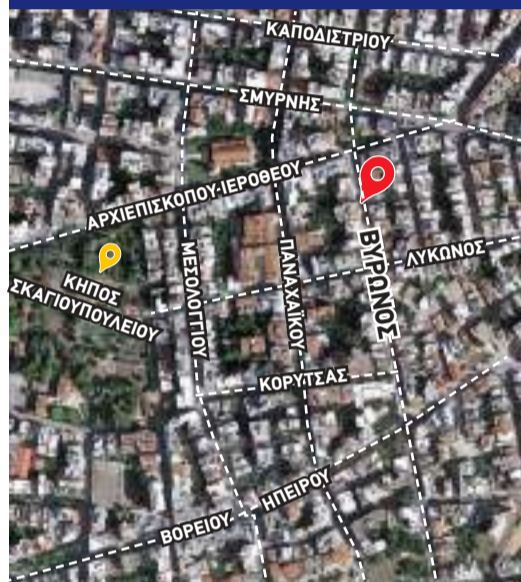
ΣΟΡΟΠΤΙΜΙΣΤΙΚΟΣ
ΟΜΙΛΟΣ ΠΑΤΡΑΣ
«ΔΑΝΙΗΛΙΣ»

1821

Δρόμοι

ΟΔΟΣ
ΒΥΡΩΝΟΣ
VIRONOS

ΟΝΟΜΑΤΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ:
ΜΕΤΑΞΥ 1900 -1950

Η άφιξη και ο όρκος του λόρδου Βύρωνα στην Ελλάδα, μετά την παρουσία του σε Ρώμη, Ραβένα, Γένοβα και Πίζα, εκεί όπου έγραψε και το διάσημο μυθιστόρημά του με τον τίτλο «Δον Ζουάν»

Η υπογραφή, ο θυρεός και πορτρέτο του λόρδου Βύρωνα

Ο δαφνοστεφανωμένος αρχαίος Έλληνας λόρδος Βύρωνας στο νεκροκρέβατό του στον πίνακα του Βέλγου Τζόζεφ Ντένις Οντεβάρε. Η ζωή του σπουδαίου Αγγλου λογοτέχνη και ποιητή υπήρξε γεμάτη οικονομικά και ερωτικά σκάνδαλα, με αποκορύφωμα τη φημολογούμενη σχέση του με την ετεροθαλή αδελφή του!

Στο επόμενο
Παπαφλέσσας

Λόρδος Βύρωνας Απόγονος ενός Βασιλέα!

Στους «Δρόμους της Φωτιάς» που ήταν αφιερωμένοι στον Ανδρέα Λόντο, κάναμε λόγο για τη «σπίθα του Βύρωνα». Ναι, ο αιγιώτης πρόκριτος ήταν ίσως το τσακμάκι που άναψε το φυτίλι, αλλά αυτό το... λονδρέζικο αμπάρι του 1788 είχε μέσα του τόνους πυρίτιδας.

«MAD, BAD, and dangerous to know», τον είχε χαρακτηρίσει μια από τις αμέτρητες ερωμένες του, ένας τομέας στον οποίο είχε μεγάλη πέραση όπως στην ποίηση άλλωστε («υπέστην περισσότερες αρπαγές απ' οποιονδήποτε άλλον από την εποχή του Τρωικού πολέμου...»), θα σαρκάσει ο ίδιος τον εαυτό του).

ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ κωλός (στη δεξιά μνήμη), ήταν απόγονος από την πλευρά της μητέρας, του βασιλιά της Αγγλίας Εδουάρδου Γ'! Από μικρός άρχισε να γράφει τα πρώτα του ποιήματα, ενώ μετά την ενηλικίωσή του ήταν εντυπωσιακός στους λόγους του στη Βουλή των Λόρδων.

ΟΝΤΑΣ ΑΕΙΚΙΝΗΤΟ πνεύμα, αλλά και μην μπορώντας να αποφύγει τα χρέη που δημιουργούσε - ενίοτε και τις παραδοσιακές μονομαχίες μεταξύ τζέντλεμαν με πιστόλι ή ξίφος... - θέλησε να ταξιδέψει στην Ανατολή. Η κεντρική και βόρεια Ευρώπη, άλλωστε, ήταν στις φλόγες λόγω του Ναπολέοντα, με τον Βύρωνα να ενδιαφέρεται για την ανατολική Μεσόγειο από τις ιστορίες που είχε διαβάσει ως παιδί για τη μακρινή γη του Λεβάντε, τις περιοχές των Οθωμανών και των Περσών και τους μυστικιστές Σούφι.

ΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ο Βύρωνας την επισκέφτηκε τρεις φορές. Την πρώτη τον Σεπτέμβριο του 1809, ερχόμενος από τη Μάλτα με το μπρίκι «Αράχνη» (στην συνέχεια αναχώρησε για την Πρέβεζα και από εκεί για τα Ιωάννινα του Αλή Πασά). Ξαναγύρισε στην Πάτρα τον Νοέμβριο κι επισκέφτηκε το Φρούριο της πόλης και κατόπιν αναχώρησε στις 4 Δεκεμβρίου για το Αίγιο, εκεί όπου υπήρξε n... αφυπνιστική συνάντηση με τον Ανδρέα Λόντο. Στην Πάτρα ο Βύρωνας ήρθε και πάλι το καλοκαίρι του 1811 και παρέμεινε μέχρι τον Οκτώβριο. Μάλιστα, σε αυτό του το ταξίδι αρρώστησε βαριά και κινδύνευσε να πεθάνει, με τους πατρικούς γιατρούς Δημήτριο Ρωμανέλλη και Σιτζηλιάνο να μην μπορούν να εφαρ-

ΞΕΡΑΤΕ ΟΤΙ...;

✓ Στις 11 Μαρτίου 1810 ο λόρδος Βύρωνας αναχώρησε από τη Σμύρνη για την Κωνσταντινούπολη με την αγγλική φρεγάτα «Σελσέτ». Κατά την αναμονή άδειας διέλευσης από τα Δαρδανέλια ο Βύρωνας επανέλαβε το εγχείρημα του μυθικού Λέανδρου, διασχίζοντας τα στενά κολυμπώντας από την αρχαία Αβυδός της ευρωπαϊκής ακτής προς τη Σιστό της Ασιατικής, άθλο για τον οποίο υπερφανεύσαν στο υπόλοιπο της μικρής ζωής του.

✓ Ο Βύρωνας ήταν ανοικτά ενοχλημένος με την αφαίρεση των γλυπτών του Παρθενώνα από τον Ελγιν. Μάλιστα έγραψε κι ένα σχετικό ποίημα, την «Κατάρα της Αθηνάς».

✓ Όταν βρέθηκε στην Αθήνα ερωτεύτηκε σχεδόν παράφορα την Τερέζα Μακρή, την μόλις 12χρονη κόρη του Αγγλου προξένου Προκόπιου Μακρή, στην οποία αφιέρωσε και το ποίημά του «Κόρη των Αθηνών».

✓ Λόγω του έκλυτου βίου του, μια πιθανή αιτία του θανάτου του λέγεται ότι ήταν η νευροσύφιλη. Μια άλλη υπόθεση, ήταν πως πέθανε από διαβήτη, καθώς από αυτή τη νόσο είχαν πεθάνει άλλοι δύο πρόγονοί του.

✓ Ήταν φίλος με τον ποιητή Πέρσο Σέλλεϋ και τη σύζυγό του Μαίρη Σέλλεϋ, συγγραφέως του «Φράνκενστάϊν». Παράλληλα, ο Βύρωνας ενέπνευσε τον γιατρό Πολιντρί να βασίσει τον κεντρικό χαρακτήρα μιας ιστορίας με τίτλο «The Vampire».

✓ Στην οδό Βύρωνα βρέθηκαν τείχη, φρεάτια, λουτρά, κ.ά. των ρωμαϊκών χρόνων.

✓ Το τμήμα της οδού Βύρωνα που βρίσκεται σε επαφή με το σχολικό συγκρότημα Βουδ, με απόφαση του Δήμου Πατρέων μετονομάστηκε σε οδό Νίκου Τεμπονέρα.

μόσουν σωστή θεραπευτική αγωγή. Αυτό, τουλάχιστον, συμπεραίνεται από γράμμα, που ο Βρετανός ποιητής έστειλε από την Πάτρα στις 3 Οκτωβρίου 1811 σε φίλο του και στο οποίο αναφέρει τα εξής: «Εδώ θερίζει μια ενδημική αρρώστια. Όσο φυσάει από τον Κορινθιακό, χτυπά μικρούς και μεγάλους και κυρίως τα νεογέννητα. Επιπλέον, υπάρχουν δυο γιατροί. Ο ένας, ο Ρωμανέλλης, καμαρώνει για τη μεγαλοφυΐα του - και δεν έχει καθόλου σπουδασεί - και ο άλλος, ο Σιτζηλιάνος, για μια εκστρατεία που έκανε στα νιάτα του εναντίον των αρρώστων του Οτράντο της Ιταλίας με μεγάλη επιτυχία. Μόλις ένιωσα να έρχεται το κακό, διαμαρτυρήθηκα σε αυτούς τους δολοφόνους - αλλά τι να κάνω ο άνθρωπος έτσι εξαντλημένος, θερμασμένος, καβουρντισμένος, πνιγμένος στον ιδρώτα, όπως ήμουν; Πάλεψα με νύχια και με δόντια, αλλά ο Αγγλος πρόξενος, ο τάταρής μου, οι Αρβανίτες, ο Δραγουμάνος, μου επέβαλαν με τη βία ένα γιατρό, που επί τρεις μέρες με αφάνισε στα εμετικά και στα κλύσματα και παρά λίγο να παραδώσω το πνεύμα».

ΜΕΤΑ από νέες περιπέτειες, ένας διαζύγιο και σκάνδαλο στην πατρίδα του, τον Απρίλιο του 1816 η Μεσόγειος ξανακάλεσε τον Βύρωνα. Δεν επρόκειτο να επιστρέψει ποτέ πίσω στην Αγγλία. Υποστηρίζοντας ενεργά το κίνημα των Ιταλών καρμπονάρων εναντίον των Αυστριακών, κατέληξε στη Γένοβα, όπου το 1822 τον επισκέφτηκε αντιπροσωπεία των Ελλήνων επαναστατών, ζητώντας του ανάλογη στήριξη. Το 1823 με το πλοιάριο «Ηρακλής» πέρασε στην Κεφαλονιά και στη συνέχεια, αν και προορισμός του ήταν ο Μοριάς, θα εγκατασταθεί στο Μεσολόγγι με τον μικρό ιδιωτικό του στρατό με τους 40 Σουλιώτες, υπό τους Δράκο, Τζαβέλλα και Φωτομάρα. Συμμετείχε στην αναδιοργάνωση της άμυνας της πόλης, όμως χτυπήθηκε από ελονοσία και απεβίωσε στις 19 Απριλίου 1824, σκορπώντας θλίψη στους πολιορκούμενους. Μάλιστα, σε ένδειξη πένθους στο Μεσολόγγι ρίχτηκαν 37 κανονιοβολισμοί από την ανατολή του πλίου, μία κάθε λεπτό, καθώς ήταν τότε μόνο 37 ετών. Σε αυτήν την ηλικία που του είχε προβλέψει ένας μάντης όταν ήταν μικρός ότι έπρεπε να προσέξει ιδιαίτερα...

ΚΑΙ ΚΑΠΩΣ έτσι έσβησε η φωτιά. Αλλά έσβησε αλήθεια;

της φωτιάς

Γκραβούρα της Ζακύνθου κατά τον 19ο αιώνα. Στο νησί υπήρχε αξιόλογη πνευματική κίνηση ήδη από τον 18ο αιώνα και γι' αυτό ο Διονύσιος Σολωμός ήταν μέλος ενός κύκλου από ανθρώπους με ενδιαφέρον για τη λογοτεχνία, όπως οι Αντώνιος Μάτεσης (συγγραφέας του «Βασιλικού»), Γεώργιος Τερτσέτης, Διονύσιος Ταγιαπίερας (γιατρός, δημοτικιστής, φίλος του Ιωάννη Βηλαρά) και Νικόλαος Λούτζης.

Στο επόμενο Οικογένεια Καλαμογάρτη

Διονύσιος Σολωμός Η πένα είναι ξίφος...

Υπάρχει ένα παλιό αγγλικό ρητό από τον 19ο αιώνα που λέει πως «η πένα είναι ισχυρότερη από το ξίφος». Αρκούσε μόνον αυτό για να συμπεριλάβουμε τον «πατέρα» της φράσης, συγγραφέα Εντουαρντ Μπούλβερ-Λίτον στους «Δρόμους της Φωτιάς»; Προφανώς ναι, γιατί η φράση μας... πήγε απευθείας σε ένα και μόνο πρόσωπο, το οποίο πολέμησε με έναν διαφορετικό τρόπο στον Αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία. Κι αυτό το πρόσωπο είναι ο Διονύσιος Σολωμός. Το ξίφος του οποίου ήταν η πένα, η οποία κατέγραφε αισθήματα...

ΣΤΗ ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΓΡΑΦΟΝΤΑ, οι δάσκαλοι μάθαιναν στα παιδιά στα σχολεία «ότι ο Σολωμός καθόταν στα ακρινά μέρη της Ζακύνθου και άκουγε απέναντι στον Μοριά τα κανόνια και τις μάχες των Ελλήνων εναντίον των Τούρκων και έτσι εμπνεύστηκε και έγραψε τον Εθνικό ύμνο».

ΤΟΝ ΕΓΓΡΑΨΕ, μάλιστα, σε μια γλώσσα που δεν του ήταν οικεία. Γιατί η παιδεία του γεννημένου τον Απρίλιο του 1798 ποιητή ήταν κλασική και ιταλική. Ως γιος ενός Κόντε άλλωστε, δεν θα μπορούσε να μην έχει Ιταλό δάσκαλο, τον Αβά Σάντο Ρόσι, αλλά και αργότερα να μην φύγει για σπουδές στην Ιταλία, αρχικά στη Βενετία, στην συνέχεια στην Κρεμόνα και στο τέλος στην Παβία. Τα πρώτα του ποιήματα, μάλιστα, ήταν στην ιταλική γλώσσα («Ωδή για την πρώτη λειτουργία», «Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ»), την οποία μιλούσε άπταιστα, ενώ ενσωματώθηκε γρήγορα στους λογοτεχνικούς κύκλους της χώρας, μυούμενος στο κλίμα του Διαφωτισμού.

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ επέστρεψε στην πατρίδα του το 1818. Το «κλικ» - ή καλύτερη η στροφή - είχε ήδη γίνει. Όπως θα γράψει και ο Κ.Θ. Δημαράς «ήρθε η ώρα ο Σολωμός να εκπληρώσει το ιδανικό του, να συλλέξει εθνικά τραγούδια». Με γονίδια, άλλωστε, από την Κρήτη από την πλευρά του πατέρα και με μανιάτιστα μητέρα (η Αγγελική Νίκη, η οποία ήταν αρχικά η υπηρέτρια του κόντε Νικολάου Σολωμού), τι άλλο θα περίμενε κανείς; Τότε ήταν που ο Σολωμός έκανε και τις πρώτες απόπειρες να γράψει στη Δημοτική. Αρχισε να μελετά συστηματικά τα δημοτικά

ΞΕΡΑΤΕ ΟΤΙ..;

☑ Ο «Ύμνος εις την Ελευθερίαν» μελοποιήθηκε το 1828 από τον Κερκυραίο Νικόλαο Μάντζαρο πάνω σε λαϊκά μοτίβα, για τετράφωνη ανδρική χορωδία. Από τότε ακουγόταν τακτικά σε εθνικές γιορτές, αλλά και στα σπίτια των Κερκυραίων αστών και αναγνωρίστηκε στη συνείδηση των Ιονίων ως άτυπος ύμνος της Επανάστασης.

☑ Ακολούθησαν κι άλλες μελοποιήσεις (1837, 1839), με τον Μάντζαρο να υποβάλει το έργο στο βασιλιά Όθωνα (4η «αντιστικτική» μελοποίηση) τον Δεκέμβριο του 1844. Παρά την τιμητική επιβράβευση του Μάντζαρου με τον Αργυρό Σταυρό του Τάγματος του Σωτήρα (Ιούνιος 1845) και του Διονυσίου Σολωμού με το Χρυσό Σταυρό του ίδιου Τάγματος (1849), το έργο διαδόθηκε μεν ως «θύριος», αλλά δεν υιοθετήθηκε ως ύμνος από τον Όθωνα.

☑ Όταν ο βασιλιάς Γεώργιος Α΄ επισκέφθηκε την Κέρκυρα το 1865 μετά την ενσωμάτωση των Επτανήσων με την Ελλάδα εντυπωσιάστηκε από την πρώτη μελοποίηση. Αυτό ήταν: Ακολούθησε Βασιλικό Διάταγμα του υπουργείου Ναυτικών που το χαρακτήρισε «επίσημον εθνικόν άσμα» και διατάχθηκε η εκτέλεσή του «κατά πάσας τας ναυτικές παρατάξεις του Βασιλικού Ναυτικού». Επίσης ενημερώθηκαν οι ξένοι πρέσβεις, ώστε να ανακρούεται και από τα ξένα πλοία στις περιπτώσεις απόδοσης τιμών προς τον Βασιλιά της Ελλάδος ή την ελληνική σημαία. Από τότε θεωρείται ως εθνικός ύμνος της Ελλάδος και πολύ αργότερα και της Κύπρου.

☑ Στην οδό Σολωμού βρέθηκαν αρχαιότητες σε ανασκαφές το 1973 και το 1976.

τραγούδια, το έργο των ποιητών πριν την εποχή του («Προσολωμικούς» τους λέμε σήμερα...) και δημόδη και κριτική λογοτεχνία, με το αποτέλεσμα να είναι η γέννηση της «Ξανθούλας».

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ του Σολωμού με τον Σπυρίδωνα Τρικούπη το 1822 ήταν καθοριστική. Ο Τρικούπης επισκέφθηκε τη Ζακύνθο ως προσκεκλημένος του λόρδου Γκίλφορντ και θέλησε να γνωρίσει τον φημισμένο Σολωμό. Και τότε ειπώθηκε το προφητικό: «Η ποιητική σας ιδιοφυΐα, σας επιφυλάσσει μια διαλεκτή θέση στον ιταλικό Παρνασσό. Αλλά οι πρώτες θέσεις εκεί είναι πιασμένες. Ο ελληνικός Παρνασσός δεν έχει ακόμη τον Δάντη του». Και έτσι ο αριστοκράτης και παλομαθής Σολωμός «ανακάλυψε τον νέο ελληνισμό σαν μια δύναμη άγνωστη, θαυμαστή και γονιμοποιό».

ΚΑΙ ΚΑΠΩΣ έτσι το 1823 ολοκληρώθηκε ο «Ύμνος εις την Ελευθερίαν». Το ποίημα, μάλιστα, έφτασε το 1824 στο πολιορκούμενο Μεσολόγγι, ενώ το 1825 μεταφράστηκε στα Γαλλικά και ταξίδεψε σε όλη την Εσπερία. Σε αυτό το έργο εξάλλου οφείλεται και η εκτίμηση που απολάμβανε ο Σολωμός μέχρι τον θάνατό του, αφού τα υπόλοιπα έργα του ήταν γνωστά μόνο στον στενό κύκλο των θαυμαστών και «μαθητών» του.

ΟΙ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ θα συνεχιστούν, με την «Ωδή εις τον θάνατο του Λόρδου Μπάρον», την «Καταστροφή των Ψαρών» κι άλλα, ενώ μετά τη μετακόμισή του στην Κέρκυρα μετά από διαφορές με τον αδερφό του Δημήτριο για κληρονομικά θέματα θα μελετήσει και τον Γερμανικό Ρομαντισμό (Χέγκελ, Σίλερ, Γκέτε), σε ιταλική μετάφραση, χωρίς όμως η γερμανική αισθητική να επηρεάσει το έργο του.

ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΤΟ 1851 εμφανίστηκαν σοβαρά προβλήματα υγείας, ενώ και ο χαρακτήρας του έγινε ακόμη πιο ιδιόρρυθμος. Μάλιστα, μετά και την τρίτη εγκεφαλική συμφόρηση που έπαθε το 1856 δεν έβγαине πλέον από το σπίτι. Πέθανε τελικά τον Φεβρουάριο του 1857, σκορπώντας πένθος σε όλα τα Επτανήσια. Τα οστά του μεταφέρθηκαν στη Ζακύνθο το 1865. Η πένα είναι ισχυρότερη από το ξίφος, αλλά δυστυχώς όχι και από τον Βαρκάρη...

ΟΔΟΣ ΣΟΛΩΜΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΟΝΟΜΑΤΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ: 1928

Ο Διονύσιος Σολωμός, ο άνθρωπος που δημιούργησε «από τον ρομαντισμό μαζί με τον κλασικισμό ένα είδος μικτό, αλλά νόμιμο»

Ο (μελοποιημένος) «Ύμνος εις την Ελευθερίαν», το μεγάλο έργο του Διονυσίου Σολωμού, που έγινε ο εθνικός ύμνος της Ελλάδας και της Κύπρου

1821 Δρόμοι της φωτιάς

▶ Η ΕΞΩΘΕΝ ΒΟΘΕΙΑ...

Σαντόρε Ντι Σανταρόζα Ο Ιταλός κόμης που έπεσε σαν Έλληνας

ΕΤΟΣ ΓΕΝΝΗΣΗΣ: 1873 (Πεδεμόντιο)

ΕΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ: 1825 (Σφακτηρία)

«ΦΙΛΕ ΜΟΥ, την Ελλάδα, την πατρίδα του Σωκράτους, την αγαπώ με έρωτα, που έχει μέσα του κάτι το ιερό. Ο ελληνικός λαός, γενναίος, αγαθός, που έχει επιζήσει ύστερ' από ολόκληρους αιώνες δουλείας, είναι αδελφός του δικού μου λαού. Κοινές είναι οι τύχες της Ιταλίας και της Ελλάδας, και επειδή δεν μπορώ να κάνω τίποτε για την πατρίδα μου, οφείλω ν' αφιερώσω τα λίγα χρόνια της ακμής που μου μένουν...».

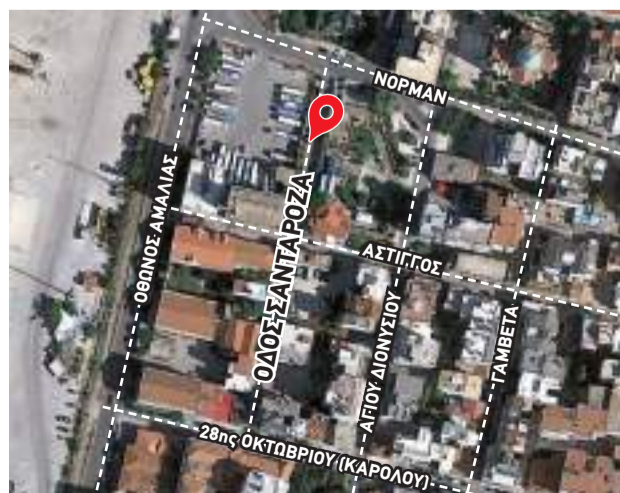
ΣΕ ΠΙΑΝΕΙ ρίγος με το που διαβάζεις αυτές τις γραμμές, όπως γράφτηκαν από τον κόμη Σανταρόζα προς τον Γάλλο φίλο του, φιλόσοφο Βικτόρ Κουζέν τον Νοέμβριο του 1824, όταν ο Ιταλός στρατιωτικός ετοιμαζόταν να βοηθήσει από την πρώτη γραμμή την

ΟΔΟΣ
ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ
SANTAROZA

Ελληνική Επανάσταση.

ΚΑΙ Ο ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ δεν ήταν κάποιος τυχαίος. Ελαβε μέρος σχεδόν σε όλες τις μάχες κατά του Ναπολέοντα στην Ιταλία και μετά την πτώση του Βοναπάρτη συμμετείχε στην εκστρατεία της Γκρενόμπλ, όπου διαπνεόμενος με πατριωτικά αισθήματα υποκίνησε σε επανάσταση το Πεδεμόντιο κατά της αυστριακής κατοχής, αναλαμβάνοντας υπουργός Στρατιωτικών της επαναστατικής κυβέρνησης.

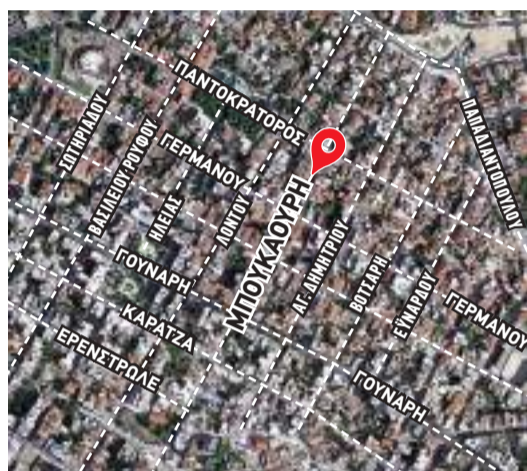
ΜΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ αποδέχθηκε την πρόσκληση των επαναστατημένων Ελλήνων και φέροντας το όνομα Ντερόσι ακολούθησε τους Γεώργιο Κουντουριώτη και Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο στην προς Πυλία εκστρατεία τους. Ήταν ανάμεσα στους 100 αγωνιστές που έσπευσαν να ενισχύσουν τον Αναγνωσταρά στη νήσο Σφακτηρία, εκεί όπου τραυματίστηκε βαριά, αλλά δεν παραδόθηκε, μέχρι να τον φονεύσει Αιγύπτιος στρατιώτης.

▶ ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ιωάννης Μπουκαούρης Από αγωνιστής έγινε δήμαρχος

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΚΑΟΥΡΗΣ ήταν από τους παλιούς άρχοντες της Πάτρας. Πολλά μέλη, μάλιστα, της οικογένειάς του, συμμετείχαν στη Φιλική Εταιρεία και πολέμησαν στον απελευθερωτικό αγώνα εναντίον των Τούρκων. Πατέρας του ήταν ο επίσης πρόκριτος, Παναγιώτης Μπουκαούρης, με τον ίδιο να συγκαταλέγεται το 1819 ανάμεσα στους πατρινοίς δημογέροντες και αργότερα να τιμάται για την προσφορά του στον Αγώνα από τον πρώτο κυβερνήτη της νέας Ελλάδας, Ιωάννη Καποδίστρια. Το 1837 αντικατέστησε τον Ιωάννη Ζαΐμη στη δημαρχία της Πάτρας, θέση στην οποία παρέμεινε μέχρι το 1841. Να σημειωθεί ότι σε βασιλικό διάταγμα του 1840 αναφέρεται ως ένας από τους τέσσερις δημάρχους, οι οποίοι δεν δέχονταν μισθό για τις υπηρεσίες τους. Ο,τι του αντιστοιχούσε δηλαδή, το επέστρεφε εμμέσως στους πατρινοίς. Το 1847 ο βασιλιάς Όθωνας αποφάσισε να τιμήσει εννέα μεγαλοκτηματίες και εμπόρους με τον Σταυρό του Σωτήρος και ανάμεσα τους ήταν και ο Ιωάννης Μπουκαούρης, ο οποίος απεβίωσε το 1852 το μυθιστόρημα, την χρονιά που εκδιδόταν το μυθιστόρημα «Η Καλύβα του Μπαρμπα-Θωμά» και που ο Λουδοβίκος Ναπολέον Βοναπάρτης στεφόταν Αυτοκράτορας των Γάλλων ως Ναπολέον Γ'.

▶ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ

Κι όμως, η ήττα στην Αλαμάννα έδωσε θάρρος σε όλους τους Έλληνες...

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ των Ελλήνων, οι Ομέρ Βρυώνης και Κιοσέ Μεχμέτ, στάλθηκαν από τον Χουρούϊτ Πασά από τα Ιωάννινα με 9.000 άνδρες για να καταπνίξουν την Επανάσταση στον Μοριά. Οι Αθανάσιος Διάκος, Πανουργιάς και Γιάννης Δυοβουνιώτης με περίπου 1.500 αρματολούς κατέλαβαν τα σχετικά περάσματα σε Βοιωτία και Φωκίδα. Συγκεκριμένα, ο Δυοβουνιώτης κατέλαβε τη γέφυρα του Γοργοποτάμου, ο Πανουργιάς τα χωριά Ηράκλεια και Χαλκωμάτα και ο Διάκος ανέλαβε να υπερασπιστεί τη γέφυρα της Αλαμάννας και τα Πουριά, από όπου περνούσε ο δρόμος προς Θερμοπύλες. Ο Δυοβουνιώτης υποχώρησε δεχόμενος σφοδρή επίθεση, το ίδιο και οι άνδρες του Πανουργιά μετά τον σοβαρό τραυματισμό του αρχηγού τους. Ο Διάκος πάλεψε ως το τέλος, κρατώντας τη γέφυρα του Σπερχείου, μέχρι να τραυματιστεί και να συλληφθεί από Τσάμηδες, γνωρίζοντας το μαρτυρικό τέλος που περιγράψαμε στους προηγούμενους «Δρόμους της Φωτιάς». Ναι, οι Έλληνες ηττήθηκαν στις 23 Απριλίου 1821 στην Αλαμάννα, όμως η πεισματική τους αντίσταση και κυρίως η θυσία του Διάκου έδωσαν δύναμη στους επαναστάτες, πλάθοντας, ταυτόχρονα, έναν από τους πρώτους ηρωικούς θρύλους του Αγώνα.

▶ ΠΛΑΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΑΓΑΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Ξέρετε πού είναι η πλατεία Αγωνιστών 1821;

ΑΝ ΣΑΣ ΡΩΤΗΣΟΥΝ πού είναι η πλατεία Αγωνιστών 1821 ξέρετε τι να τους απαντήσετε; Αν σας πουν, όμως, «όπου βρίσκεται και η πλατεία Βουδ», θα ξεμπερδευτείτε αμέσως. Η απόφαση για την αλλαγή της ονομασίας ελήφθη κάποια στιγμή μεταπολιτευτικά, όμως η αλήθεια είναι ότι οι Πατρινοί ως πλατεία Βουδ την αναφέρουν ακόμη (παράδειγμα πλατείας Ολγας). Και το Βουδ λάθος είναι, όμως, καθώς ο σταφιδέμπορος και πρόξενος της Μεγάλης Βρετανίας στην Πάτρα που έδωσε αρχικά το όνομά του στην πλατεία (εκεί ήταν και η έπαυλή του) δεν λεγόταν Βουδ, αλλά Γουντ. Το όνομα του αιμνήστου Θωμά-Γουλιέλμου Γουντ προφερόταν εντελώς λάθος επί Βαυαροκρατίας (θυμηθείτε και τους περασμένους «Δρόμους της Φωτιάς» όταν το Τσορτζι αναφέρεται ως Τζορτζ), αλλά, πλέον, δεν έχει σημασία, καθώς η πλατεία λέγεται Αγωνιστών 1821.

